ĻEŅINA KAROGS

Iznāk kopš 1959. gada 29. marta
Maksā 3 kap.

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Nr. 131 (5980)
CETURTDIEN,
1989. gada 2. novembrī

Kādam būt vietējo laikrakstu statusam?

Kā jau informējām, Krāslavā notika Latvijas Žurnālistu savienības Latgales radošās apvienības sanāksme, kurā tika apspriests jautājums par vietējo avīžu statusa izmaiņu. Šodien visas Latgales zonas vietējās avīzes publicē sanāksmē pieņemto rezolūciju.

Šajā sakarībā laikraksta «Ļeņina Karogs» redakcija lūdz lasītājus:

1. Izteikt savu viedokli par Latgales žurnālistu rezolūciju. Kādam, jūsuprāt, turpmāk jābūt mūsu laikraksta statusam?

2. Nākamā gada martā paies 40 gadi, kopš mūsu laikraksts iznāk ar nosaukumu «Ļeņina Karogs». Pēdējā laikā lasītāji arvien neatlaidīgāk ierosina apspriest jautājumu par avīzes nosaukuma maiņu, lai tas būtu nevis vispārīgs (ar nosaukumu «Ļeņina Karogs» Padomju Savienībā iznāk simtiem laikrakstu), bet gan tiktu piesaistīts Preiļu un Līvānu novadam. Šādu ierosinājumu savās vēstulēs mums izteikuši Lielā Tēvijas kara dalībnieks V. Gors no Līvāniem, vēsturnieks A. Anspaks un citi. Redakcija lūdz arī pārējos lasītājus izteikt savas domas. Vai arī turpmāk saglabāsim veco avīzes nosaukumu? Ja nē, tad kādu citu nosaukumu jūs ierosināt?

3. Šodien mūsu laikraksts iznāk bez devīzes «Visu zemju proletārieši, savienojieties!». Ka šī devīze vairs neatbilst šodienas reālajai situācijai, ir rakstījis mūsu profesionālais žurnāls «Žurnalist», bet nesen — arī nedēļas laikraksts «Argumenti un fakti». Daudzas republikas avīzes no šīs devīzes jau atteikušās. Arī šinī jautājumā redakcija vēlas uzzināt lasītāju domas. Vai mūsu laikrakstam iznākt vispār bez devīzes? Ja devīze tomēr nepieciešama, tad kādi ir jūsu priekšlikumi?

Redakcija cer, ka jūs, cienījamie lasītāji, aktīvi atsauksieties uz mūsu aicinājumu. Gaidām jūsu vēstules ar konkrētiem priekšlikumiem!

Latvijas Žurnālistu savienības Latgales zonas radošās apvienības rezolūcija

Par vietējo laikrakstu statusu

Vietējā laikraksta — rajonā un pilsētā vienīgā masu informācijas līdzekļa — demokratizācijas nepieciešamība izriet no demokratizācijas uzdevumiem valstī un republikā. Tautas politiskā aktivitāte, viedokļu plurālisms arvien padziļina pārbūves procesus. Tam visam jāatspoguļojas arī vietējo laikrakstu lappusēs, lai demokratizācija nostiprinātos un kļūtu neatgriezeniska. Tas ir mūsu — visu redakcijas darbinieku, žurnālistu, komunistu — galvenais uzdevums. Tādēļ demokratizācijai, kas pamazām aptver visas mūsu dzīves materiālās un garīgās sfēras, jāienāk arī masu informācijas līdzekļos.

Pašreizējais vietējās avīzes statuss neatbilst tās saturam, nesekmē avīzes turpmāko attīstību. Partijas komitejas un Tautas deputātu padomes tikai nosacīti ir savu preses orgānu izdevēji, bet faktiski negarantē to izdošanu un nepiedalās redakcijas ražošanas, saimnieciskajā un finansiālajā darbībā. Praksē ne partijas vēlētie orgāni, bet gan to algotie aparāti piesavinājušies sev tiesības rīkoties ar avīzēm pēc saviem ieskatiem, neņemot vērā lielas iedzīvotāju daļas viedokli, atņemot tai domu izpausmes brīvību presē. Izdevēji tādā veidā pārkāpj vienu no pašu izvirzītajiem demokratizācijas principiem — nevienam nav monopola uz patiesību. Redakciju radošie darbinieki no formālo izdevēju puses allaž ir jutuši neuzticēšanos viņu profesionālajam, morālajam, politiskajam briedumam un kompetencei. Mūsu darbs tiek pakļauts sīkumainai un pazemojošai aizbildniecībai, neprofesionālai un nekonstruktīvai kritikai, kuras mērķis — neļaut avīzē izskanēt citam viedoklim, izņemot to, ko akcentējusi vietējā partokrātija.

LKP rīcības programmā ir teikts: «LKP uzskata, ka ir nepieciešams stingri noteikt partijas, valsts, sabiedrisko un sabiedriski politisko organizāciju izdevumu statusu» un «...kardināli pārkārtot republikāniskās un vietējās preses struktūru, lai tā maksimāli atbilstu sabiedrībā notiekošajām politiskajām un ekonomiskajām reformām». Tātad, lai praktiski realizētu šos uzdevumus, reālākais un saprātīgākais ceļš ir atdalīt rajonā (pilsētā) vienīgo masu informācijas līdzekli no vienas sabiedriski politiskas organizācijas — partijas aparāta — birokrātiski administratīvās pakļautības un pārvērst to par vietējā varas orgāna — rajona (pilsētas) laikrakstu.

Demokrātija un taisnīgums prasa, lai visām sabiedriski politiskajām organizācijām pašreizējā viedokļu plurālisma laikā būtu vienādas iespējas un tiesības. Pienācis brīdis, kad viedokļi, argumenti un idejas, bet nevis privilēģijas un spēks liecina par to, kurā pusē ir taisnība un kurš ir tautas patiesais ceļš uz to.

Ņemot vērā,

☐ ka redakcija ir juridiska persona ar savu personīgo norēķinu kontu bankā un darbojas pēc saimnieciskā aprēķina principa izdevniecības «Avīze» ietvaros, kas apvieno republikas visas rajonu un pilsētu avīzes;

☐ ka vietējā avīze tiek izdota par līdzekļiem, kas tiek saņemti no tās realizācijas, kā arī ražošanas un saimnieciskās darbības (paziņojumu un reklāmas publicēšanas);

☐ ka visiem iedzīvotāju slāņiem, visām sabiedriskajām un sabiedriski politiskajām organizācijām ir vienādas tiesības paust savu viedokli presē;

☐ ka mērķtiecīgi ir izdot atsevišķus partijas izdevumus tikai republikas līmenī;

☐ ka partijas komitejas aicinātas realizēt partijas politiku vispirms caur komunistiem, kuri strādā attiecīgajās organizācijās, to skaitā — arī vietējo laikrakstu redakcijās;

☐ ka partijas politikas jautājumu propagandai un apspriešanai vietējo laikrakstu redakcijās ir partijas dzīves nodaļas, —

Latgales zonas radošās žurnālistu apvienības dalībnieki — Daugavpils pilsētas, Daugavpils, Jēkabpils, Krāslavas, Ludzas, Preiļu un Rēzeknes rajonu laikrakstu redakciju pārstāvji — aicina partijas rajonu un pilsētu komitejas un Tautas deputātu padomes atbalstīt mūsu viedokli, pārveidojot vietējos masu informācijas līdzekļus par rajonu (Daugavpilī — par pilsētas) laikrakstiem. Precedents tam jau ir — Rīgas un Ventspils rajonu komunisti un tautas deputāti reāli iestājušies par vienu no būtiskākajiem demokrātijas principiem — vārda brīvību.

Bet bez demokrātijas nav pārbūves.

(Rezolūcija vienbalsīgi pieņemta žurnālistu sanāksmē 1989. gada 19. oktobrī.)

Jauns un nepārspējams

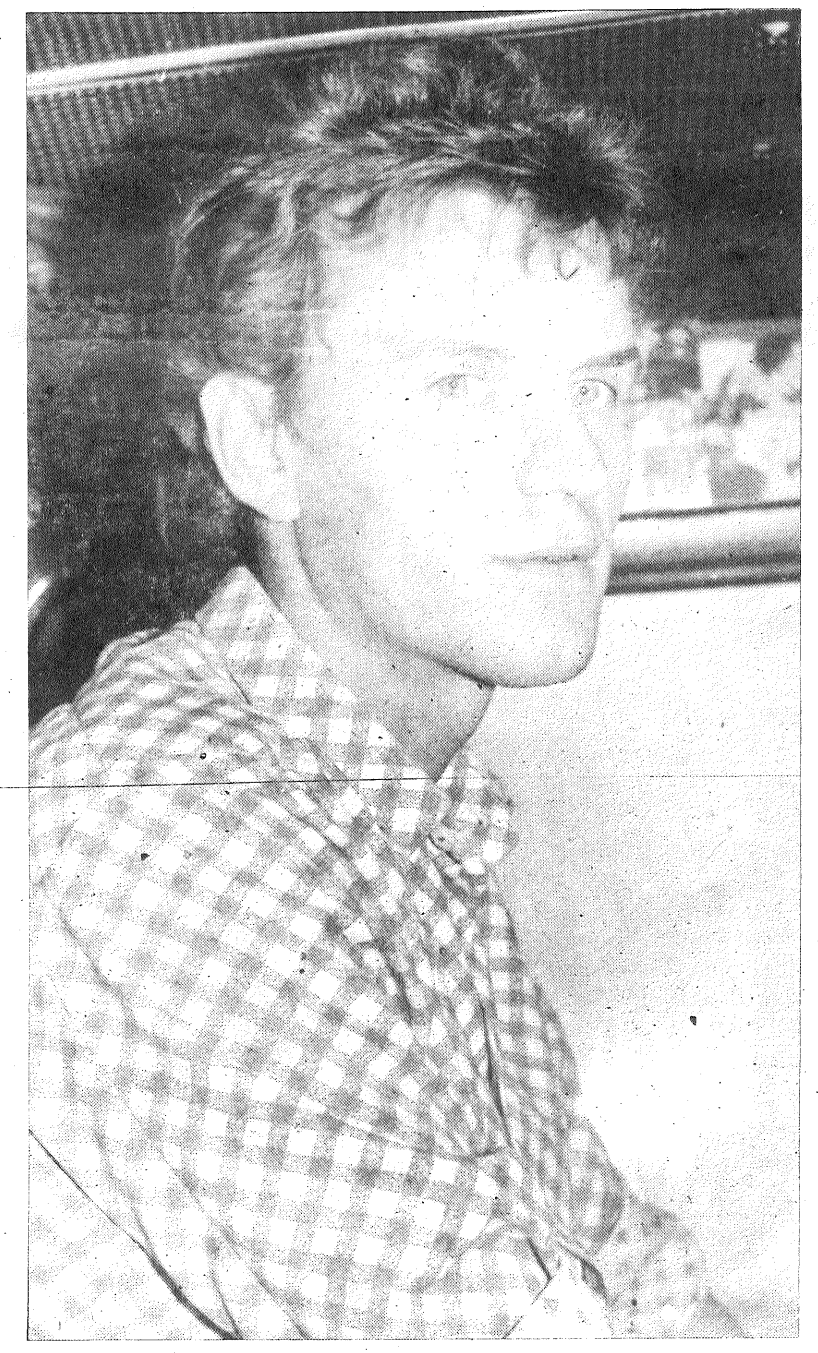

Par mehanizatoru Andri Sotnieku (attēlā) kolhozā «Nākotne» saka: viņš viens pats var pussaimniecības zemi apart un pusi izaudzētā nokopt. Tas nav pārspīlēts. Puisim ir liela neatlaidība un darba spējas.

Laikam tas ir tēva Pētera Sotnieka — ilggadēja kolhoza mehanizatora, kurš strādāja pašos grūtākajos saimniekošanas gados, — nopelns, ka dēls pievērsās tehnikai un iet viņa pēdās.

Andris Sotnieks mehanizatora gaitas kolhozā sāka līdz iesaukšanai dienestā. Bija iesācējs, bet reizēm apsteidza pat pieredzējušus mehanizatorus. «Puisim ir nags,» viņu slavēja saimniecības vadība.

Pēc dienesta armijā daudzi lauku jaunieši neatgriežas tēva mājās, meklē tīrāku un vieglāku darbu pilsētā. Bet Andris palika uzticīgs zemei, sēdās pie traktora stūres dzimtajā kolhozā. Un tā, lai kādu darbu viņam uztic — zemi art, kultivēt, novākt ražu, pārvadāt kravas, — Andris visu paveic godam.

Šogad labība bija augusi labi, bet tās novākšana prasīja lielas pūles — saveidrējusies, sagūlusi, darbā traucēja biežās lietavas. Kombanieri cīnījās par ražu šī vārda tiešā nozīmē. Un kura ieguldījums bija lielāks? Sezonu noslēdzot, izrādījās, ka visvairāk tonnu labības kolhozā iekūlis Andris Sotnieks. Viņš — visjaunākais kombainieris pēc gadiem un stāža.

Ražas novākšanas sezonā Andris Sotnieks nopelnīja 1 700 rubļus naudā un pāris tonnu labības. Nav noslēpums, ka ir tādi, kas viņu par to skauž. Bet kāds darbs, tāda arī samaksa.

Tā nav nejaušība, ka Andris Sotnieks ieguva pirmo vietu ražas novākšanā. Pirmajā vietā viņš arī tagad — zemes aršanā. Dienā izpilda divas un vairāk normas. Andra Sotnieka kontā ir vairāk nekā 200 uzartie hektāri. Ka kolhozs «Nākotne» rudens aršanu beidz, te visļelākais nopelns ir tieši viņam.

J. GURGONA teksts,

J. SALNAVIEŠA foto

Līvānu pilsētas vēlēšanu komisijā

Pāreja uz reālu tautvaldību ir viena no šodienas aktualitātēm. Svarīga loma šajā procesā ir deputātu kandidātu izvirzīšanai vietējo padomju tautas deputātu vēlēšanām.

Līvānos kandidātu izvirzīšanā iesaistījušies darba kolektīvi, sabiedriskās organizācijas un to pirmorganizācijas, vēlētāji dzīvesvietās. Līdz pagājušās nedēļas beigām uz pilsētas padomes 50 deputātu vietām bija izvirzītas 24 kandidatūras.

Pagaidām maz vēl tiek izmantota iespēja izvirzīt deputātu kandidātus no uzņēmumu, iestāžu un organizāciju struktūrvienībām (filiāļu, nodaļu, cehu, iecirkņu un citiem kolektīviem). Lielāka varētu būt arī vēlētāju iniciatīva, organizējot sapulces dzīvesvietās. Līvānu pilsētas vēlēšanu komisija atgādina, ka sapulce dzīvesvietā ir tiesīga izvirzīt deputāta kandidātu, ja tajā piedalās vismaz 30 attiecīgā vēlēšanu apgabala vēlētāji.

Likumā «Par vietējo padomju tautas deputātu vēlēšanām» ir paredzēta iespēja piedalīties vēlēšanās jauniešiem, kuri atrodas obligātajā karadienestā ārpus Latvijas. Karavīru ģimenes locekļi tiek aicināti saņemt vēlēšanu komisijā pilnvaras veidlapu, kas jānosūta uz karaspēka daļu.

27. oktobrī notikušajā Līvānu pilsētas vēlēšanu komisijas sēdē tika reģistrēti 10 izvirzītie deputātu kandidāti. Deputātu kandidāti un viņu uzticības personas var saņemt apliecības pilsētas vēlēšanu komisijā, kas darbojas Līvānu izpildkomitejas telpās Rīgas ielā 136.

V. GERCĀNS,

Līvānu pilsētas vēlēšanu komisijas priekšsēdētājs

Palīgā lauksaimniekiem

Ražošanas apvienības «Ražība» darba kolektīva sapulcē par apvienības priekšsēdētāju ievēlēts I. Zenovjevs, kurš līdz šim veica vietnieka un partijas pirmorganizācijas sekretāra pienākumus. Jauna vadība, jauni plāni. Palūdzu I. Zenovjevu atbildēt uz dažiem jautājumiem.

— Apsveicu ar stāšanos priekšsēdētāja amatā. Kā domājat virzīt apvienības «Ražība» darbu šajā pārbūves laikā?

— Jāpārkārtojas. Nedrīkst strādāt pa vecam — ar zaudējumiem. Jāgūst peļņa, jākļūst rentabliem.

— Kā to iespējams panākt?

— Galvenā iespēja — sapropeļa ražošana. Tas ir organiskais mēslojums, ko esam sākuši iegūt Šusta ezerā. Dūņu nosēdu te pietiks 5 — 6 gadiem.

No ezera sapropeli sūknējam krastā speciāli izraktos dīķos. Ūdens notek un paliek tīrs mēslojums. Tas sevišķi derīgs ir kartupeļiem.

Pēc veiktajiem aprēķiniem gadā Šusta ezerā iespējams iegūt līdz 60 000 tonnu sapropeļa. Ar to spēsim nodrošināt rajona kolhozus, sovhozus un individuālo zemes gabalu īpašniekus. Cena — 5 rubļi par tonnu. Sapropeli piegādāsim ar apvienības transportu.

Sapropeļa ražošanā strādāsim divās maiņās, arī sestdienās. Tā krājumi skaitāmi jau simtos tonnu.

Nākamgad sapropeļa iegūšanā izmantosim augstražīgu un jaudīgu tehniku, ko sola republikāniskā apvienība «Ražība», apgūsim Suvorova kolhoza Spaku ezeru, kur ir ļoti daudz mēslojumam noderīgo dūņu.

— Kādas ieceres vēl lolojat?

— Rajona kolhozu ceļi ir neizbraucami. Esam gatavi nākt palīgā to būvniecībā. 2,5 kilometrus ceļu esam ierīkojuši kolhozā «Nākotne», 2 kilometrus — Raiņa kolhozā. Tagad strādājam ceļa būvē kolhozā «Galēni».

Mūsu rūpju lokā ir arī jaunsaimnieki. Kolhozā «Vanagi» līdz jaunsaimnieka mājām ierīkotais ceļš 2,5 kilometru garumā (par valsts līdzekļiem), noderēs arī kopsaimniecībai. Jaunsaimniekiem uzarsim zemi, plausim sienu. Tādu vēlēšanos viņi ir izteikuši.

— Kāda apvienībai ir ražošanas bāze, tehniskais nodrošinājums?

— Ražošanas bāzes uzbūve Preiļos pabeigta. Pasūtīta projekta dokumentācija minerālmēslu noliktavu celtniecībai Aglonas dzelzceļa stacijā.

Mūsu pieprasījumus pēc tehnikas agrorūpnieciskā apvienība «Preiļi» atbalsta. Nesen saņēmām pašizkrāvēju automašīnu, kūtsmēslu izkliedētājus, piekabes grants vešanai. Strādāt varam.

— Vēlu sekmes!

Ar I. Zenovjevu sarunājās J. GURGONS

Rezonanse

Nav nopietni

Ja jau pats biedrs Gorbačovs sarunā ar mūsu Augstākās Padomes deputātiem ieteica zem PSKP CK 26. augusta paziņojumā pavilkt svītru un šo jautājumu vairs necilāt, tad diezin vai M. Noskovam bija vērts pie tā atgriezties. *(M. Noskovs. «Kas mūs vēl sagaida?». «Ļenina Karogs», 1989. gada 12. oktobrī.)* **Turklāt Latvijas tautas lielāko daļu (tūkstošiem dažādu tautību iedzīvotāju) apzīmēt par «karstgalvjiem» nav korekti. Kaut arī viņu izteiktais viedoklis nesakrīt ar M. Noskova domām. Un kas tie par «īstajiem pārbūves piekritējiem», ja viņi noliedz jebkuru republikas Augstākās Padomes un valdības lēmumu, kas paredz republikas lielāku neatkarību no centra resoru patvaļas?**

Tieši visvarenā centra diktāta un vietējo pakalpiņu darbošanās rezultātā nepārtraukti tika pārkāptas PSRS Konstitūcijā noteiktās federālās attiecības. Un nu Latvijā vairs nav pat neviena tīra avotiņa, no kā «īstajiem pārbūves piekritējiem» pasmelt to «tīro ūdens malku» sev un «uzliet aukstu dušu karstgalvjiem». Dēvēt sevi par pārbūves piekritējiem un pretoties federālo attiecību reformai nav nopietni, ja par to iestājas arī Maskavā. Centru taču veido suverēnas republikas, nevis otrādi.

Žēloties par citu tautību cilvēku «apspiešanu» un «diskriminēšanu» arī nav nopietni. Tas ir pat smieklīgi. Vai ir kaut viena dzīves nozare, kur tāda diskriminācija izpaužas? Par valsts valodu tika pieņemts likums pirms gada, bet kas konkrēti Līvānos ir izmainījies? Varbūt sabiedriskās vietās: veikalos, iestādēs un citur raksta un runā tikai latviski vai vismaz abās valodās? Nekā nebija: vēl joprojām viss notiek gluži otrādi — dominē krievu valoda.

Arī kautrīgos Latvijas PSR Augstākās Padomes mēģinājumus panākt, lai padomes vēlētu tikai Latvijas pastāvīgie iedzīvotāji, M. Noskovs uzskata par diskrimināciju. Iznāk, ka katrs caurbraucējs, kurš nav šeit pat pierakstījies, ir tiesīgs lemt par Latvijas problēmām.

Un pēdējais. Pēc M. Noskova vēstules izlasīšanas laikrakstā man prātā ienāca tautas mīkla: «Kas tas ir — otram kož, pats kliedz?».

V. GORS,

Lielā Tēvijas kara dalībnieks, II grupas invalīds (Līvānos)

Nepiekrītu...

Kaislības ap PSKP CK 26. augusta paziņojumu norimušas, b. Vagris pēc tikšanās ar b. Gorbačovu Latvijas TV paziņoja, ka paziņojuma saturs pietiekami apspriests un izvērtēts. Pārbūvei jārit tālāk.

Pārsteidza šī gada 12. oktobrī «Ļenina Karogā» ievietotais b. Noskova raksts «Kas mūs vēl sagaida?».

Pirmkārt. Būdams PSKP biedrs, M. Noskovs ar savu rakstu netieši izsaka **nevienprātību ar Latvijas KP Preiļu rajona komitejas biroja attieksmi pret PSKP CK 26. augusta paziņojumu.** Birojs konstatēja, ka secinājumi, kas izdarīti attiecībā uz mūsu republiku, ir «pārspīlēti un neatbilst objektīvajam vērtējumam, jūtama zināma psiholoģiska spriedze, taču līdzīgi paziņojumi situāciju vēl vairāk var pastiprināt» («Ļenina Karogs», 2. oktobris).

Otrkārt. Autors ir absolūti neinformēts par LTF un LNNK darbību, to mērķiem. Jūtams, ka raksta autors nelasa vai maz lasa abu šo organizāciju preses izdevumus. Viņš raksta, ka paziņojums novedis šoka stāvoklī LTF un LNNK piekritējus. Atļaujos paskaidrot autoram, ka LTF biedri, LNNK kustības dalībnieki un to atbalstītāji lieliski saprata, ka destruktīvais paziņojums ir tikai konservatīvo spēku un pārbūves pretinieku kārtējais mēģinājums iemest sprunguli Baltijas valstu pārbūves riteņos. Abu minēto organizāciju darbība aktivizējās vēl straujāk. Atļaušos piebilst, ka abas šīs organizācijas gūst aizvien lielāku popularitāti Latvijas cittautiešu iedzīvotāju vidū.

Treškārt. M. Noskovs raksta: «...šis paziņojums ir kā tīra avota ūdens malks īstajiem pārbūves piekritējiem un kā auksta duša uz tās pretinieku galvām». Manuprāt, viņš vēl līdz šim brīdim nav sapratis, kas tā pārbūve tāda ir, un kā vecajos, labajos laikos grib iztikt tikai ar lozungu izkliegšanu un urrāšanu, nemaz neapjēdzot, ka pārbūvi var izdarīt, tikai radikāli izmainot politisko un ekonomisko sistēmu visā valstī.

Ceturtkārt. Kas attiecas uz «Latvijas PSR Konstitūcijas (Pamatlikuma) grozījumiem un papildinājumiem» 85. pantu un «Par Latvijas PSR vietējo padomju tautas deputātu vēlēšanām» 2. pantu, tad pasīvais vēlēšanu cenzs — piecu gadu dzīves ilgums Latvijas PSR teritorijā — ir pamatots, normāls, loģisks, jo cilvēks, kas pietiekoši nepazīst republiku, rajonu, pilsētu, ciemu, nemaz nav spējīgs normāli darboties padomēs. Pasīvais vēlēšanu cenzs aizstāv rajona, pilsētas, ciema vēlētāju intereses tikt pārstāvētiem tautas varas orgānos ar zinošiem cilvēkiem, tādējādi izslēdzot iedzīvotāju (vēlētāju) interešu nekompetentu pārstāvniecību. Runāt par cittautiešu diskrimināciju ir absolūti amorāli.

Piektkārt. M. Noskova prātojumi par pilsonības likumprojektu ir lieki, jo nepieņemts likumprojekts nav likums. Manā skatījumā autors šo vispārneatzīto pilsonības likumprojektu izmanto mazāk informēto cilvēku dezorientācijai.

Sestkārt. M. Noskovs operē ar V. Steina citātu no publikācijas laikrakstā «Sovetskaja molodjož». Te man atliek ieteikt izlasīt un pacensties arī izprast LTF 2. kongresā pieņemto LTF Programmu. Varbūt tad kļūs skaidrs, ka LTF biedri un lielākā daļa Latvijas tautas iestājas par Latvijas valstiskuma atjaunošanu parlamentārā ceļā, stingri ievērojot Latvijas tautu vienlīdzības tiesības.

Septītkārt. Raksta beigās autors min Omskas apgabala Kolačinskas rajona kolhoza «Pobeda» vienotās saimes sāpīgo pārdzīvojumu par notikumiem Baltijā. Bet katrs mūsu republikas skolas bērns, nerunājot nemaz par pieaugušajiem, zina, cik tendenciozi un nepareizi centrālā prese atspoguļo pārbūves procesu Baltijā.

Uzskatu, ka M. Noskova raksta mērķis ir mēģinājums iemest akmentiņu starpnacionālo attiecību stabilitātes saškobīšanai mūsu rajona iedzīvotāju vidū. Nelīdzēs, jo cilvēka veselais saprāts ir stiprāks!

I. GARJĀNE,

juriste (Līvānos)

● **REDAKCIJAS PIEBILDE. Sakarā ar mūsu laikraksta 12. oktobra numurā rubrikā «Viedoklis» ievietoto M. Noskova vēstuli «Kas mūs vēl sagaida?» redakcija saņēmusi arī citu lasītāju atsauksmes, kurās viņi nepiekrīt vēstules autora pozīcijai. Piemēram, ļoti kategoriski pret M. Noskova viedokli iebilst līvānietis Z. Dreimanis.**

Laikraksta ierobežotā apjoma dēļ visas vēstules publicēt nav iespējams, turklāt diezin vai šādai diskusijai, lai cik ilgi tā turpinātos, būs kāds konkrēts rezultāts.

M. Kosteņecka Preiļos

28. oktobrī PSRS tautas deputāte Marina Kosteņecka bija Preiļos, tikās ar vēlētājiem, pēc tikšanās uzklausīja iedzīvotājus arī individuāli.

Turpmāk M. Kosteņecka mūsu rajonā ieradīsies katra mēneša pēdējā piektdienā un sestdienā un tiksies ar iedzīvotājiem ne vien Preiļos vai Līvānos, bet arī citās apdzīvotajās vietās.

Mūsu deputāte stāstīja par sesijas darba gaitu, par to, ko ne vienmēr redzam televīzijas ekrānos, par to, kā tiek apspriesti īpaši svarīgi jautājumi, kas saistīti ar notikumiem Armēnijā un Azerbaidžānā, Uzbekijā, arī — Baltijā. Stāstīja par deputātu dzīves apstākļiem (kuri, kā izrādās, nav nemaz tik spoži, kā kādam varētu likties) un darba režīmu, par sabiedriski politiskajiem notikumiem Maskavā, kontaktiem ar cilvēkiem un savu tiešo darbu veterānu un invalīdu lietu komitejā. (Sobrīd šis darbs saistās ar pensiju likumu, mūsu valsts nabadzīgo ļaužu un Afganistānas karu izgājušo puišu likteņiem.)

Tā kā Maskavā pašlaik konsolidējas gan vieni, gan otri spēki, lai Alkšņa, Kogana un citu interfrontistu uzstāšanās neradītu maldīgu priekšstatu par notikumiem Baltijas republikās, 90 deputāti no Latvijas, Lietuvas un Igaunijas apvienojušies Baltijas parlamenta grupā, lai kopīgi aizstāvētu savu republiku intereses, paustu kopīgu nostāju svarīgākajos jautājumos. Baltijas parlamentāriešu parakstītā deklarācija tika izplatīta starp visiem deputātiem. (Tā publicēta laikraksta «Padomju Jaunatne» 27. oktobra numurā.)

M. Kosteņecka iepazīstināja ar savu viedokli un gribēja dzirdēt arī savu vēlētāju domas par vairākiem likumiem, kas drīzumā tiks pieņemti. Tie ir likumi par zemi, par renti, par īpašumu. Likumam par īpašumu tiks izskatīts otrs variants, tā kā pirmais Baltijas republiku deputātiem nebija pieņemams. (Apspriežot jautājumu par ekonomisko patstāvību, Baltijas republiku deputāti ir bijuši spiesti vēlreiz — kā kongresā — atstāt zāli. Lai tiktu uzklausīti.) Kā uzsvēra M. Kosteņecka, Baltijas deputāti ir noskaņoti cīnīties par to, lai pastāvētu no Vissavienības īpašuma šķirts, neatrīgs republikas īpašums, cīnīties pret piedāvāto formulējumu «sojuzno respublikanskaja sobstvennostj».

Top likums, ko gaida ticīgie ļaudis, — par sirdsapziņas brīvību un likums par presi, kura uzdevums — paziņot, ka prese un citi masu informācijas līdzekļi ir brīvi un vairs netiek pakļauti cenzūrai. Ir sagatavots deklarācijas projekts par pilnīgu politisko reabilitāciju tautām, kuras cietušas no vardarbīgas izsūtīšanas.

M. Kosteņecka griezās pie iedzīvotājiem, teikdama, lai nespriež par mūsu deputātu darbu sesijā no tā, ka mēs viņus redzam, uzstājoties televīzijā. Daudz tiek darīts, aizstāvot republikas intereses, rakstiski, individuāli tiekoties.

Pēc atgriešanās no Somijas M. Gorbačovs solījis pieņemt mūsu republikas delegāciju tieši jautājumos par zemi, īpašumu.

Vairākkārt M. Kosteņecka uzsvēra, ka pret Baltijas republiku delegācijām, notikumiem Baltijā nebūt nav viennozīmīga attieksme. Pie Latvijas, Lietuvas, Igaunijas delegātiem aizstāvību bieži vien meklē citas tautas, griežas Krievijas inteligence.

Mūsu deputāte atbildēja uz daudziem jautājumiem, bet vaicāta, vai atliek laiks arī radošam darbam, teica, ka šobrīd un, šķiet, arī tuvāko piecu gadu laikā strādās tikai vienā «žanrā», kas saucas «deputāta pieprasījums».

Šī tikšanās, manuprāt, jūtami atšķīrās no iepriekšējām ar to, ka tajā kā nekad agrāk bija jūtama tā spriedze, tas grūtums un atbildība par milzīgajām valsts mēroga problēmām, kuras atrisināt esam uzticējuši M. Kosteņeckai.

«Mums neiet viegli Maskavā,» teica M. Kosteņecka, «taču galvenais ir katrā situācijā palikt godīgiem».

S. JOKSTE

Taksometru šoferu labie pakalpojumi

MIASA (Čelabinskas apgabals). Šajā Urālu pilsētā tagad vientuļie vecie cilvēki un invalīdi var bez maksas izmantot taksometru pakalpojumus. Apspriedusi programmu «Gādība», vietējā sadzīves pakalpojumu kombināta taksometru šoferu brigāde nolēma, ka katram šoferim mēnesī jāveic viens tāds brauciens. Vēl vienu labo pakalpojumu cilvēkam, kuram nepieciešama palīdzība, sniedz kooperatīvs «Pārsteigums». Tā darbinieki piegādā mājās pasta sūtījumus maznodrošinātām ģimenēm un invalīdiem. Arī tas — par velti.

TASS

AR MEDAĻU «DARBA VETERĀNS» PREIĻU RAJONĀ APBALVOTI:

TAUTAS IZGLĪTĪBAS NODAĻĀ

Roza Deidule — bērnu iestādes vadītāja,

Vera Kondratjeva — pavāre,

Valentīna Mālniece — metodiķe,

Anna Ļubarte — audzinātājas palīdze,

Ligita Pētersone — audzinātāja;

Līlija Slica — auklīte,

Dzidra Ceple — bērnu iestādes vadītāja,

Janīna Švalbe — bērnu iestādes vadītāja;

RAJONA SADZĪVES PAKALPOJUMU KOMBINĀTĀ

Svetlana Bogdanova — pieņemšanas punkta vadītāja,

Heonija Kuzņecova — pieņēmēja,

Aleksandrs Skripka — strādnieks,

Pēteris Šimoļūns — strādnieks,

Biruta Šteinberga — friziere;

BŪVMATERIĀLU UN KONSTRUKCIJU KOMBINĀTĀ

Andrejs Grāveris — strādnieks,

Šnolds Dalka — galvenais inženieris,

Jurijs Kožuhovskis — autoiekrāvēja vadītājs,

Ēvalds Lukjanskis — meistars;

RAJONA PATĒRĒTĀJU BIEDRĪBU SAVIENĪBĀ

Roberts Vaivods — priekšsēdētāja vietnieks,

Ludmila Kuzmina — revīzijas komisijas priekšsēdētāja,

Voldemārs Ondzulis — Kaža — strādnieks;

AGRORŪPNIECISKAJĀ APVIENĪBĀ «PREIĻI»

Jānis Kivlenieks — galvenais agronoms.

Ne tikai ņemt...

PENSIONĒTA AGRONOMA PĀRDOMAS PAR ZEMI

Jānis Džeriņš bijušajā kolhozā «Komjaunietis» (tagad tā teritorija ietilpst Raiņa kolhozā) no 1954. līdz 1972. gadam strādāja par agronomu. Agronomiskais dienests te bija augstā līmenī. Šodien, kad augsne ir noplicināta, ekoloģija nolaista, der ieklausīties pieredzējušā agronoma pārdomās par zemi.

Jānis Džeriņš:

— Zeme — mūsu barotāja. Bet vai no tās var tikai ņemt? Tā esam rīkojušies daudzus gadus, un no zemes vajadzīgās atdeves vairs nav.

Esam aizmirsuši zemi kopt: kārtīgi sastrādāt, mēslot, dot tai kādu gadu atpūtu (domāju melnās papuves), ražu novākt tikai tad, kad tā nogatavojusies, nevis vēl zaļu.

Piecdesmitajos gados no katra agronoma stingri prasīja ievērot augu seku. Bija lauku kartes. Ja vienu gadu tīrumā sēja graudaugus, tad nākamajos — citas kultūras. Šodien liksies neticami, ka trešo daļu aramzemes platības kolhozā aizņēma zālāji — āboliņš maisījumā ar timotiņu. Ieguvām daudz rupjās lopbarības (kolhozā lopiem ziemā varējām izbarot 13 — 15 kilogramus laba āboliņa katram dienā, pārdot kolhozniekiem), zeme caur āboliņu uzņēma slāpekli, kļuva auglīgāka. Hruščovs lika zālājus izart, to vietā sēt kukurūzu. Līdz ar to sākās lopbarības krīze.

Zemi mēslojām galvenokārt ar kompostiem, ko gatavojām no kūtsmēsliem un vietējās kūdras. Visi salmi izgāja caur kūti, un mēslojuma pietika.

Pareizi ievērota augu seka un zemes mēslošana ar organiku bija augkopības pamatā. Grauds nobrieda liels un smags. Ražu rēķināja pēc tā, cik tās iebērts klētīs. Tagadējā bunkurražā ir daudz čaumalu un mitruma, kad plāvumu izžāvē kaltē, graudiņš saraujas sīks. Klēts raža sarūk vismaz par trešdaļu.

Kultivētās ganības ierīkojām no krūmiem atbrīvotajās platībās, aramzemi aiztikt nedrīkstēja. Raipolē tās bija labu labās, ja mēslojām, zāles pietika līdz vēlam rudenim. Tagad atkal viss aizaudzis ar krūmiem. Izcērt mežu nostūrus, koku pudurus, meliorē, bet neredz agrākās iekoptās platības, kas aizaug ar krūmiem.

Par zemes aršanu. Vai tā ir aršana, kad grants un akmeņi uzvērsti uz augšu (ar tik dziļi, cik traktors var vilkt). Arums nelīdzens, neuzarti lauku stūri. Agrāk agronoms ar mērlenti stāvēja uz vagas — 22 centimetri dziļumā un ne vairāk, tagad — pēc traktorista ieskatiem. Zemes auglības slānis tiek nosegts ar uzarto neauglīgo. Un kādu ražu var gaidīt?

Zeme un ūdeņi saindēti. Minerālmēsli, kurus lielās devās sēj katru gadu, nezāļu apkarošana ar ķīmikālijām iznīcina augsnē baktērijas. Nav vairs agrākā dabīguma, zeme vairs neelpo, to pamet dzīvā radība — sliekas, tārpiņi. Zeme mirst.

Mirušas arī visas mazās upītes, pārējās ūdenskrātuves. Ūdens ir melnā krāsā. Mēslojums no lopkopības fermām nonāk nevis uz lauka, bet grāvjos, un tālāk uz upi, ezeru. Ne pie vienas fermas nav mēslu krātuves. Un fermas saceltas tādās vietās, kur ir mēslu noplūde uz ūdenskrātuvēm: Garkalnos pa grāvi uz ezeru, Babros uz upīti, Raudavkā pa grāvi un tālāk uz ezeru.

Kūdru pakaišiem fermās ved no Līvāniem, bet labākie pakaiši — salmi — sapūst kaudzēs tīrumos. Kuri nesapūst, pavasarī tos dedzina, jo tīrums jāatbrīvo sējai. Nevienam nerūp šos salmus kādā nomaļā vietā sajaukt ar vircu un kūdru — pēc gada būtu nealizvietojams mēslojums.

Priekšnieku tagad kolhozā daudz, bet kārtības nav. Neiespējami tādus lielus kolhozus pārvaldīt. Agrāk priekšsēdētājs vai agronoms kolhozu kājām izstaigāja, redzēja, kā aparts, apsēts, noplauts, zināja, kas nekārtībās vainīgs, sauca pie atbildības, tagad ar visu samierinās.

Zudis zemnieka darba tikums un atbildība. Ar to sākušās visas mūsu nelaimes.

J. Džeriņa stāstījumu pierakstīja J. GURGONS

Fotoinformācija: meridiānu kaleidoskops

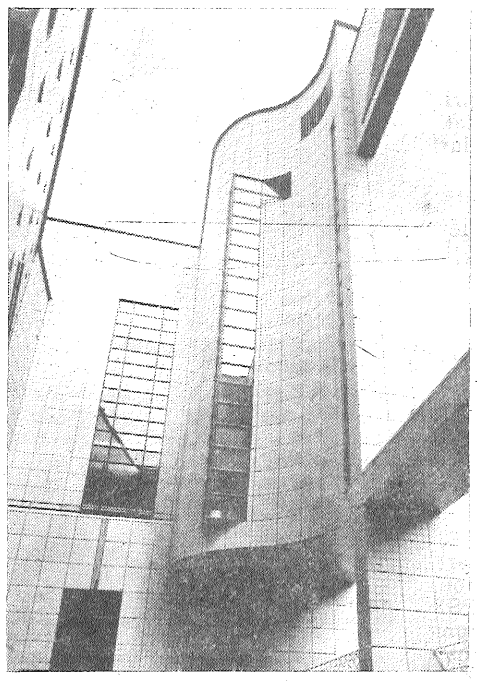

Pagājušā gada nogalē somu arhitektam Ilmo Valjakam paveicās: Belgrādā notikušajā tradicionālajā mūsdienu arhitektūras sasniegumu skatē viņš tika ieklauts piecdesmit izcilāko pasaules arhitektu sarakstā.

Par Valjaki talanta vienreizību viegli var pārliecināties, iepazīstoties ar dažiem viņa darbiem. Par vienu no veiksmīgākajiem somu arhitekta projektiem var nosaukt žurnālu koncerna «Juhtjuneet Kuvalehdet» ēku, kas uzcelta pirms pusotra gada. Neskatoties uz to, ka celtnes ārējais izskats nerada šedevra iespaidu, iekšējais interjers sniedz neaizmirstamu iespaidu.

Valjaka ēkas projektam izvēlējās kubisma tradīcijas. Šī tēma jūtama līnijās, virsmā, jumtos, balkonos, kāpņu telpās un ejās. Ēkas funkcionālā atbilstība mērķim ir pārdomāta līdz sīkumam. Dienesta kabineti ir nelieli, bet komfortabli un ērti darbam. Ražošanas pamatprocesos tiek izmantoti kompjūteri. Ir speciālas mājīgas halles, kur nomierinošas mūzikas skaņās var atpūsties no «elektriskā noguruma» pēc darba ar kompjūteriem un displejiem. Taču kopumā Valjaka projekts domāts ne tikai kā darbavieta žurnālistiem, bet kā pilntiesīga telpa dzīvei.

Ilmo Valjaka ir pilns radošas enerģijas un spēka. Arī turpmākajā darbā viņš cenšas pieturēties pie galvenā likuma — organiski savienot projekta oriģinalitāti ar «racionālo graudu», neaizmirstot par to, ka viņa māksla eksistē cilvēkiem un pieder viņiem.

ATTĒLĀ: fragments no koncerna «Juhtjuneet Kuvalehdet» ēkas.

* * *

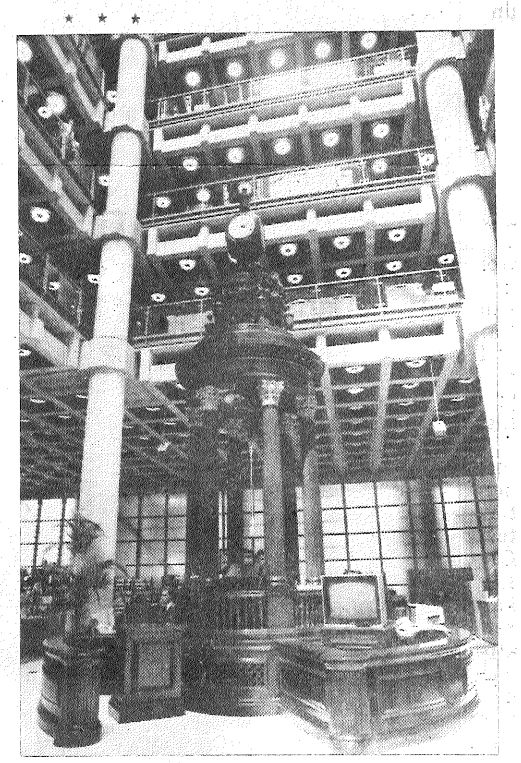

Londonā, visā pasaulē pazīstamajā Loida apdrošināšanas kompānijā ir zvans, kas zvana par katru bojā gājušo kuģi. Kādreiz šis zvans atradās uz burinieka «Lutins», kurš nogrima Ziemeļu jūrā, bet lielgabali no burinieka vēl līdz šim atrodas Rietumteršellingā uz salas.

Teršellingas sala atrodas ziemeļrietumos pie ieejas Vadnzē līcī. Rietumteršellingas ostas vēstures pirmsākumi meklējami trīspadsmitajā un četrpadsmitajā gadsimtos — Hanzas savienības zelta laikos. Tolaik tirdzniecības kuģi gāja uz Lībeku un citām Baltijas ostām. Tirgojās ar alu, zivīm, gaļu, vīnu un graudiem. Tas bija ostas uzplaukuma laiks. Vienīgā savā veidā ostas joma deva patvērumu kuģiem, kas vētras laikā gāja no Amsterdamas uz Rietumindiju.

Eksistēja sakari arī ar Londonu, bet tiem bija sāncensības raksturs starp Angliju un Holandi jūrā un tirdzniecībā. Tas nepalika bez sekām. 1666. gadā angļu kara flote nogremdēja 140 kara un tirdzniecības kuģus, bet Rietumteršellingas ciems tika izpostīts.

Gāja laiks. Daudzu gadsimtu ritumā attiecības starp Londonu un Teršellingu nostiprinājās. Pašlaik osta plaukst, uzturot tiešus sakarus ar jūru un jūrniekiem.

ATTĒLOS: Londona. Loida kompānija, — vieta, kur zvans no «Lutina» zvana par katru bojā gājušo kuģi;

labākā dāvana no Holandes — burinieka makets.

TASS fotohronika

Arodbiedrības

Kad pārmetumi vietā?

Beidzot notika rajona kultūras darbinieku arodbiedrības sapulce. Uz pirmoreiz nolikto sapulces dienu Preiļos ieradās mazāk par pusi no visiem arodbiedrības biedriem. Soreiz — tieši puse. Šis apstāklis tad arī lika apspriest disciplīnas jautājumu. Bet visu pēc kārtas.

Sapulci vadīja J. Streiķe, sekretāres pienākumus veica A. Kažemāka. Atskaiti par arodkomitejas darbu sniedza tās priekšsēdētāja A. Ščadriniece.

Paškritiski vērtējot savu sabiedrisko darbu, viņa atzina, ka godīgi un savlaicīgi ir noformējusi tikai slimības lapas un gādājusi par ceļazīmēm. Visvairāk slimības lapu ir bijis par slimu bērnu kopšanu, — kā jau sieviešu kolektīvā. Visizplatītākās slimības — akūtas respiratīvās saslimšanas. Tās ir kultūras darbinieku un jo sevišķi bibliotekāru profesionālās slimības, kuras izsauc sliktie darba apstākļi. Par tiem, kā arī par dzīves apstākļu uzlabošanu arodkomitejas priekšsēdētāja atteicās runāt, jo arodkomiteja ir bijusi bezspēcīga kaut ko darīt šajā jomā.

Tikpat īss un konkrēts bija arī revīzijas komisijas ziņojums, kuru sniedza I. Sparāne. 14 cilvēki saņēmuši materiālo pabalstu, sporta inventāra iegādei iedalīti 65 rubļi. Patlaban no sporta inventāra ir viens volejbola tīkls un bumba, viens badmintona komplekts, trīs piepūšamie matrači un trīs guļammaisi... No šī ziņojuma minēju tikai ar sportu saistītos faktus, jo pie tiem atgriezīsies arī debatēs runājušie.

Tās ievadīja I. Batarāga ar priekšlikumu padomāt par materiālo atbalstu arodkomitejas priekšsēdētājam, jo no cilvēka var prasīt darbu tikai tad, ja par to maksā.

Par esošā sporta inventāra izmantošanu stāstīja V. Beča. Viņa aicināja jaunajā arodkomitejā ievēlēt tikai darbīgus un ieinteresētus cilvēkus. No gada gadā jau ir iegājies, ka komitejā savēlē daudz cilvēku, bet strādā tikai daži.

Par darba disciplīnas jautājumiem administrācijas vārdā runāja kultūras nodaļas vadītāja vietniece I. Ancāne, izsakot brīdinājumu, ka turpmāk tiks veikti stingri pasākumi.

E. Greivule nāca ar konkrētu priekšlikumu — samazināt komitejas locekļu skaitu: devinu vietā — piecus. Sapulces tālākajā gaitā šis priekšlikums tika ņemts vērā.

Plaša diskusija izraisījās sakarā ar Jaungada eglītes rīkošanu bērniem. Jo nav noslēpums, ka kultūras darbiniekiem sarīkot svētkus pašiem sev ne vienmēr izdodas. Turklāt tieši šis laiks ir visvairāk piesātināts ar pasākumiem. — Vai egle jātaisa dāvanu pēc? — tā jautāja J. Streiķe. V. Rusiņa ierosināja eglītes rīkot darba kolektīvos. Bet kā būt tur, kur ir tikai viens cilvēks? Dzīvu atbalsi rada A. Sopuļa ieteikums darīt to pa zonām. Pie tā tad arī palika.

Par kultūras darbinieku dienas rīkošanu runāja J. Eiduka, izsakot lielākās daļas neapmierinātību ar to, ka šogad tā bija rudenī. Kultūras darbinieki iestājas arī par to, lai šajos svētkos, kad tiek godināti darba veterāni, būtu uzaicināti arī attiecīgo ciema padomju izpildkomiteju priekšsēdētāji. Kāpēc, piemēram, M. Litauniece nebija uzaicināta atbraukt, lai apsveiktu savus veterānus?.. Administrācijai adresētais pārmetums vietā. Arī par dāvanām runājot. Vai tad trīsdesmit gadus nostrādājusī bibliotekāre nav nopelnījusi, lai šajos svētkos viņai uz pleciem uzliktu siltu šalli? Gana salusi šajos ilgajos gados aukstajās telpās!

Runājot par naudas lietām, sapulce tā arī nerada reālu iespēju piemaksāt arodkomitejas priekšsēdētājam. Vēl jo vairāk. Ar administrācijas rīcību piemaksu jautājumā bija nemierā gan bibliotekāri, gan muzeja darbinieki. Un viņuprāt — pamatoti. Jo klubu darbiniekiem paredzētas piemaksas 23 tūkstošu rubļu apjomā, bet bibliotekāriem — tikai 15. Šeit jāpiebilst, ka pēdējo ir krietni vairāk. Šis jautājums nu būs jārisina jaunajai arodkomitejai un struktūrvienību vadītājiem kopā ar kultūras nodaļas vadību.

Arodbiedrības sapulcē ievēlēja delegātus uz rajona konferenci, arodkomiteju un revīzijas komisiju. Savu kolēģu intereses turpmāk aizstāvēs (?) I. Batarāga, E. Brovacka, E. Greivule, J. Eiduka (arodkomitejas priekšsēdētāja) un V. Rusiņa.

V. ROMANOVSKIS

Kad futbola kaislības rimušas

● Sports ●

Divas mūsu rajona komandas — Preiļu «Dubna» un Līvānu «Kristāls» — aizvadījušas kārtējo sezonu lauku sporta biedrības «Vārpa» čempionātā futbolā. Šogad sacensības notika pēc jauna nolikuma, kad komandas tika sadalītas divās zonās. Mūsu zonā sacentās 12 komandas.

Sekmīgi sezonu uzsāka Līvānu stikla fabrikas materiāli un morāli atbalstītā futbolkomanda «Kristāls». Dažās spēlēs savus pretiniekus līvānieši burtiski sagrāva. «Kristāla» komandas uzbrucējs A. Rukša ar čempionātā gūtajiem 27 vārtiem kļuva par vienu no turnīra rezultatīvākajiem spēlētājiem. Aizsardzību «cementēja» pieredzējušie spēlētāji V. Poļakovs un V. Jevdokimovs.

Pirmā riņķa beigās likās, ka tikai viena neveiksme «Kristālam» liegs iespēju cīnīties finālturnīrā. Diemžēl šī neveiksme tika piedzīvota.

Bet konkurenti nesnauda. Arī samērā pieticīgi sezonu uzsākušie Preiļu «Dubnas» futbolisti, kuriem turnīra sākumā, spēlējot pat ar vājākiem pretiniekiem, punkti nāca ar grūtībām. Ar laiku «Dubnas» komanda jau bija saspēlējusies, un vasaras posma sacensībās spēles bija rezultatīvākas. Jau cerīgāk raudzījāmies arī uz rudens posma spēlēm, kad vajadzēja izšķirties, kas kļūs par čempionāta līderiem. Visražīgākais punktu guvums bija Jēkabpils «Tiltubūvētājam» un «Dubnai» (katrai komandai pa 34). Trīsdesmit vienu punktu savāca Smiltenes komanda, 30 — Daugavpils «Ņiva», 27 — «Kristāls» un 26 punktus — Daugavpils «Lokomotīve».

Finālsacensības notika oktobra nogalē Jēkabpilī. Sacentās jau minētās komandas «Tiltubūvētājs» un «Dubna», kā arī Ogres «Adītājs» un zvejnieku kolhoza «9. Maijs» futbolisti.

Sacensības ar «Tiltubūvētāju» (kā izteicās viens no mūsu spēlētājiem) bija «Dubnas» «melnā diena», jo zaudējām ar rezultātu 0:3, un pēc spēles atlika tikai nopūsties un saņemties turpmākajām cīņām. Nākamā spēle ar «9. Maija» komandu. Mūsu spēlētāji apzinājās, ka vēl viens zaudējums «izsvītros» komandu no iespējamā medaļnieku tīkotāju loka. Un te jāsaka, ka gods godam nospēlēja «Dubnas» vārtsargs I. Rikovs. Pateicoties tieši viņa prasmei, izdevās atvairīt vairākus spēcīgus pretinieku sitienus pa vārtiem. Analoga situācija bija otrajā puslaikā, kad uzbruka «Dubnas» spēlētāji. Arī vārtsargs bija ļoti vērīgs. Un tomēr pēc brīža varējām iesaukties: «Ir taču laime zemes virsū!» Divas minūtes pirms spēles beigām V. Kumpinovičs guva uzvaru nesošus vārtus.

Trešajā sacensību kārtā «Dubnai» vajadzēja spēlēt ar «Adītāju». Tā bija spēle uz vieniem vārtiem. Preilieši ne uz mirkli neatstāja mierā savus pretiniekus, nerealizēts palika arī 11 metru soda sitiens. Diemžēl, virzot visus spēkus uz pretinieka vārtiem, aizmirsām par savu vārtu drošību. Un pretinieks to izmantoja. Spēles gala iznākums 2:0 «Adītāja» labā.

Saskaitot gūtos punktus, izrādījās, ka par lauku sporta biedrības «Vārpa» čempioniem kļuvuši Ogres futbolisti. Sudraba medaļas — jēkabpiliešiem, bet bronzas — Preiļu «Dubnai». Tātad pēc septiņu gadu pārtraukuma preilieši tika pie bronzas medaļām. Ļoti labas atsauksmes izpelnījās «Dubnas» spēlētājs Viktors Martinovs, tāpat Edgars Rubīns un Valērijs Fjodorovs. Ne velti Valērijs tika atzīts par sacensību labāko pussargu. Un vēl viens patīkams mirklis sacensību noslēguma parādē. «Dubnas» aizsardzības balsts — Uldis Ūdrasols — saņēma jēkabpiliešu speciālbalvu kā labākajam spēlētājam mūsu komandā.

Paralēli «Vārpas» čempionātam gan «Dubna», gan «Kristāls» uzsāka cīņu republikas kausa izcīņā. Pirmajai barjerai — spēlei ar Balvu komandu — preilieši tika garām godam, pieveicot savus konkurentus ar rezultātu 6:2. Toties līvānieši bija spiesti atzīt Rīgas LMR pārākumu (2:3) un no tālākās cīņas izstājās. Nākamajā spēlē «Dubnai» bija tas gods pacīkstēties ar vienu no republikas labākajām futbolkomandām — Rīgas «Torpedo». Klusībā, protams, cerējām uz panākumu. Pagājušogad taču tieši «Dubna» lika kapitulēt toreizējiem republikas kausa īpašniekiem — VEF futbolistiem. Protams, ka mums nekas nebija pretī pārspēt arī šo spēcīgo pretinieku. Neizdevās.

Futbola kaislības nerima arī pašos Preiļos. Pilsētas kausa izcīņā piedalījās piecas komandas. Finālspēlē tikās starpsaimniecību celtniecības organizācijas un «Lauktehnikas» futbolisti (seni pretinieki). Uzvarēja celtnieki. Tālākajās vietās — bērnu jaunatnes sporta skolas, agrofirmas «Sarkanais Oktobris» un 24. CRBP komandas.

Sezona beigusies, taču jau gatavojamies republikas lauku sporta spēļu sacensībām. Apvienojot «Dubnas» un «Kristāla» spēkus, varam izveidot spēcīgu komandu.

V. BABRIS,

«Dubnas» treneris

Redaktors P. PIZELIS

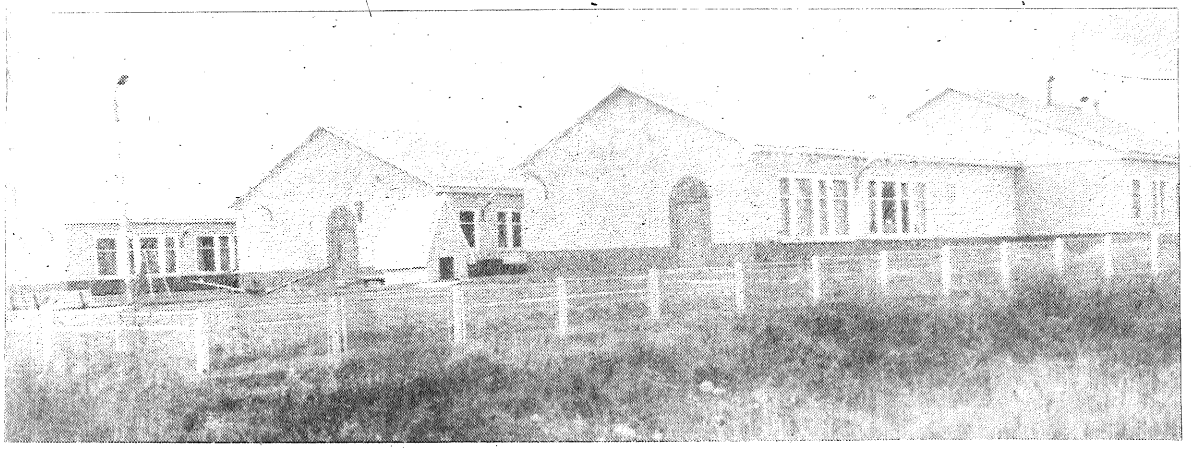

☐ Vārkavā, aiz upītes, liela lauka vidū uzcelts jauns bērnudārzs—skola. Bērnudārzs paredzēts 45 vietām, bet skola — 40 bērniem no 1. līdz 4. klasei.

1. septembrī jaunajā celtnē sāka nodarbības 40 mazuļi un 13 skolēni.

Tāds ir sākums. Cerams, ka ar laiku Vārkavā būs deviņgadīgā skola, un bērniem nevajadzēs braukāt uz Preiļiem.

☐ ATTĒLĀ: skats uz jauno bērnudārzu—skolu.

J. ZANDES foto

Skaistais — tepat...

Mums ļoti patīk ceļot. Arī šogad ilgi gudrojām, kurp lai dodamies pārgājienā «Zelta rudens», un nolēmām, ka pamatīgāk jāapskata sava tuvākā apkārtne. Par savu ceļamērķi izvēlējāmies Pieniņus. Mums pievienojās arī 6. un 7. klases.

Tālāk ceļš gar Pieniņu ezeru aizveda mūs uz kādreizējo skolu. Te kādreiz mācījusies mūsu audzinātāja, tāpēc viņa zināja mums par to pastāstīt. Tagad skola kļuvusi par dzīvojamo māju, un grūti pateikt, ka te kādreiz bijusi skola, vienīgi ēka to nedaudz atgādina.

skaņās.

Tās vēl skanēja mūsos, kad jau bijām pie Kaušu sila, kur ierīkojām atpūtas vietu. Cik lieliski garšoja ugunskurā ceptie kartupeļi un tēja ar tepat netālajā purviņā salasītajām dzērvenēm!

Uz mājām braucām pa citu ceļu.

ATTĒLĀ: vēl mirklis — un dosimies ceļā...

R. ROŽĀNES foto

Pārgājiena rīts uzausa saulains un rudenīgi vēss.

Diena iesila, un pieres ātri kļuva miklas. Pirmā pieturas vieta — Jezufinovas parks. Te esam bieži, taču ikreiz atklājam ko jaunu. Šoreiz tas ir «Skaistuma avots». Kas mazgājas avotā, kļūst skaists, no tā arī cēlies avota nosaukums. Mēs, meitenes, nekavējoties izmantojām šo iespēju. Zēni gan atturējās. Nu ko, paši vainīgi.

Apkārtne ir aizaugusi ar krūmiem, ievu grava pārvērtusies par atkritumu izgāztuvi. Daba raud par tai nodarīto postu, par cilvēku nesaimnieciskumu.

Sakopta un skaista mūs sagaidīja Pieniņu baznīca. Iepazināmies ar tās vēsturi, apskatījām krāšņās gleznas, rotājumus, vitrāžas. Bijību un cieņu te izjutām. Mūsu Agnis mēģināja spēlēt ērģeles, un mēs klausījāmies to skaņu mainajās

Vēl apstājāmies pie kāda avotiņa, kur, virpulī griezdamies, virszemē iztecēja ļoti dzidrs ūdens. Tuvāk aplūkojām upītes krastus, tad izbraucām cauri lielam mežam, un te jau ieraudzījām pazīstamas vietas. Pamazām vien no braucēju rindas sānceliņos nogriezās te viens, te otrs, un pārgājiens bija galā.

I. KOKORĪTE,

Priekuļu deviņgadīgās skolas 8. klases skolniece

4. novembrī plkst. 19.00 Līvānu pilsētas kultūras nams aicina apmeklēt

SVĒTKU KONCERTU.

Koncertā piedalās Rīgas Operetes un Nacionālā teātra aktieri.

Ieeja brīva.

15. novembrī no plkst. 9.00 līdz 10.00 republikāniskajā projektēšanas un mājbūves trestā Līvānos

DAUGAVPILS CEĻOJUMU UN EKSKURSIJU BIROJS ORGANIZĒ LĪGUMU PARAKSTĪŠANAS KAMPAŅU 1990. GADAM.

Tiek aicināti kolhozu un padomju saimniecību, rajona un pilsētu organizāciju un uzņēmumu pārstāvji.

MAINA četristabu dzīvokli pret diviem divistabu dzīvokļiem vai pret trīsistabu un vienistabas dzīvokli Līvānos. Tālrunis 42236.

Klusa paliek māja, sēta,
Klusa tēva istabiņa,
Nav vairs tēva mīļo soļu,
Nav vairs tēva padomiņa.
(T. dz.)

Skumju brīdī esam kopā ar Antoņinu Sondori, TĒVU smiltājā izvadot.

Preiļu «Lauktehnikas» MTA bāzes kolektīvs

Ilgus gadus dzidri rīti
Sauca darba dienu sākt,
Bet nu klusā zemes klēpī
Nogurušas kājas stāj.
(J. Silazars)

Izsakām dziļu līdzjūtību Antonam Daukštam, BRĀLI smiltājā izvadot.

Preiļu «Lauktehnikas» MTA bāzes kolektīvs

Kas vairs laimes pasaciņu
Māmulītei miegā teiks?
Un ar jauku prieka ziņu,
Sagaidot kas tēti sveiks?
(Z. Purvs)

Izsakām visdziļāko līdzjūtību Ādolfam Zviedriņam, MAZMEITIŅU zaudējot.

Elektroceha kolektīvs

Gan zināju tās dieniņas,
Kad bij iet darbiņā;
To dieniņu nezināju,
Kad būs iet aizsaulē.
(T. dz.)

Sāpju brīdī esam kopā ar ANTONA, ANTONA d. PASTARA tuviniekiem.

Padomju saimniecības «Rudzāti» 1. kompleksās brigādes kolektīvs

Visdziļākā cieņa un pateicība 24. CRBP kolektīvam, Silajāņu ciema padomes, Suvorova kolhoza darbiniekiem, radiem, kaimiņiem, draugiem, kas palīdzēja un bija kopā ar mani smagajā brīdī, pavadot smiltājā mīļo vīru Uļjanu Sokolovu.

Sieva

Nespēji pateikt atvadu vārdus
Pat biedriem, kas strādāja līdz.
Daudz vēl gribēji paspēt un veikt,
Bet paliks vien tas, kas padarīts.
(A. Drēziņš)

Izsakām līdzjūtību piederīgajiem, ANTONU ANTONA d. PASTARU pēdējā gaitā izvadot.

Padomju saimniecības «Rudzāti» administrācija, arodkomiteja, partijas pirmorganizācija

Rokām, kuras vienmēr prata
Tik daudz veikt un padarīt,
Atpūtu ļauj vēlēt viņām,
Ļauj tām paldies pasacīt.
(J. Sirmbārdis)

Izsakām līdzjūtību piederīgajiem, no LEONTĪNAS BĒBRES uz mūžu atvadoties.

Padomju saimniecības «Rudzāti» administrācija, arodkomiteja

Pierimst soļi, klusē doma,
Neskan mīļā tēva balss,
Tikai klusa sāpe sirdī
Ilgi vēl pēc viņa sauks.
(Z. Purvs)

Skumju brīdī esam kopā ar Leontīnu Valaini, TĒVU smiltājā izvadot.

Preiļu patērētāju biedrības kolektīvs

Vairs tikšanās gaišuma nebūs,
Ir atdots un paņemts viss.
(Ā. Elksne)

Skumju brīdī esam kopā ar Jāni Daukštu, no TĒVA uz mūžu atvadoties.

Padomju saimniecības «Aglona» 4. brigādes kolektīvs

Sāp sirds, no tēva šķiroties,
Kad viņa taka smilšu kalnā iet.
(J. Rūsiņš)

Dalām bēdu smagumu ar Rutu Vēveri, TĒVU pēdējā gaitā izvadot.

Rudzētu ciema padomes, pasta un krājkases darbinieki

ĻEŅINA KAROGS

● MŪSU ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.

● REDAKCIJAS TĀLRUŅI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 22154, atbildīgā sekretāre — 21996, partijas dzīves un padomju celtniecības nodaļa — 21769, agrorūpnieciskā kompleksa, sporta, skolu un jaunatnes dzīves nodaļas — 21759, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, fotokorespondents — 22203, korektori, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodās. Iespiests Latvijas Izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības Daugavpils tipogrāfijā (Daugavpilī, Valkas ielā 1). Izdevniecība «Zvaigzne» (Rīgā, M. Gorkija ielā 105). Viena nos. iespiedloksne. Ofsetiespiedums.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета КП Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке.

Metiens 14 498 eksemplāru (latviešu valodā — 10 198 eks., krievu valodā — 4 300 eks.).

Indekss 68169.
Pas. 1338.